

въ Италия, дето и умира. Славата на Л. се основава еднакво, както на неговия пълнозвучен и красив гласъ, така и на голѣмото му сценическо изкуство. Л. е единъ отъ голѣмитъ майстори презъ XIX в. на старото италианско пѣвческо изкуство.

Лабордъ, Жанъ Бенжаменъ — Laborde, Jean Benjamin — компонистъ и музикаленъ историкъ, род. 5 септ. 1734, умр. на гилотината, 22 юни 1794 въ Парижъ, единъ отъ ученицитъ на Рамо, писалъ нѣколко опери, както едно четиретомно, много ценно „Есе върху старата и нова музика“, (1780) „Исторически мемуари върху Раулъ де Куси“ и др.

Лаборъ, Йозефъ — Labor, Josef — слѣпъ пианистъ, органистъ и компонистъ, род. 29 юни 1842 въ Хоржовицъ (Чехия), умр. 26 апр. 1924 въ Виена, ученикъ на Виенската консерватория, следъ свършването на която концертира тамъ съ голѣмъ успѣхъ — главно поради глѣбината на чувството при изпълнението. Концертитъ му въ всички голѣми европейски центрове го утвърждаватъ като пианистъ отъ първа величина. 33 годишенъ започва да учи органъ (при Хабертъ въ Гмунденъ) и въ скоро време изработва отъ себе си и първостепененъ виртуозъ на органъ. Композиции: 1 концертъ за цигулка съ оркестъръ; скерцо; фантазия; концертциокъ за пиано съ оркестъръ; една цигулкова соната; вариации за 2 пиана; едно клавиртрио; единъ клавирквинтетъ; фантазии за органъ; църковна музика (Отче нашъ, Ave Мария), пѣсни, а също е преработилъ Basso continuo отъ Pomo d'oro на Чести за Denkmäler der Tonkunst in Österreich („Паметници на тоновото изкуство въ Австрия“).

Лаброка, Марио — Labroca, Mario — младъ италиански компонистъ и критикъ, род. 22 ноемв. 1896 въ Римъ, ученикъ на Респиги и Малипьеро, писалъ по 1 сюита за пиано и за пиано и виола; 1 клавиртрио; 1 струненъ квартетъ и др.

Лабунски, Феликсъ — Labunski, Felix — компонистъ отъ младото полско поколение музикални творци, род. 1892, компониралъ: „Фантастиченъ танцъ“ — за оркестъръ;

„Концертъ шампетръ“ — за осемъ инструмента; 1 соната и много други нѣща за пиано; „Сиеланка“ — пѣсни и др.

Лавинякъ, Александъръ Жанъ Албертъ — Lavignas, Alexandre Jean Albert — известенъ французски музикаленъ писателъ и създателъ на музикалната диктовка, род. 21 ян. 1846 въ Парижъ, умр. 28 май 1916 с. т., ученикъ на Парижката консерватория, и после професоръ тамъ. Трудове: „Пѣленъ теоретически и практически курсъ по музикална диктовка“ (1882), „50 урока по хармония“, „Музика и музиканти“, „Артистично пѣтуване до Байройтъ“, „Музикално възпитание“ (1902), наградена отъ французския институтъ и др. Л. е билъ главния уредникъ на „Енциклопедия на музиката и речникъ на Парижката консерватория.“ (Encyclopédie de la musique et dictionnaire du Conservatoire), а следъ смъртта му уредникъ е Лоранси.

Лаврангасъ, Дионисиосъ — Lavrangas, Dionissyos — най-значителния съвременъ гръцки, оперенъ компонистъ, род. 1864 въ Кефалония, училъ въ консерваторията „Санъ Пиетро Мацела“ въ Неаполъ и при Масне въ Парижъ; първитъ опери на Л., писани на италиански текстове въ Неаполъ, сж „Elda di vorn“ и „La vita una sogno“, играни съ голѣмъ успѣхъ тамъ — въ театъръ Arena nationale. 1894 се връща въ Атина и основава националната опера, която отъ тогава дирижира съ неотслабващи усилия. Неговата музикална трагедия „Дидона“, чиято класическа форма не е лишена отъ величие и, въпрѣки италианско и Вагнерово влияние, е една творба въ чисто гръцки стилъ, израстнала отъ духа на античността. Появянякъ отъ новогръцката еволюция, засѣгнала литературата и изкуствата, Л. компонира забележителни творби по своята свежестъ и цвѣтистостъ. Освенъ оперитъ: „Двамата братя“, „Пеитатлонъ“, „Освободителтъ“, „Магесницата“ и „Черната пеперуда“, писалъ е и две „Гръцки увертюри“; симфоничнитъ сюити „Хота арагонеза“ и „Романеска“, както и много пѣсни.

Лавуа, Анри Мари Франсуа — Lavoix, Henri Marie François — заслу-